

SADAKAT VERMEK/BAĞIŞ YAPMAK (31.1.2021)

Kilisemizde icra edilen İlahi Litürji ve diğer Kutsal Ayinler esnasında, Tanrı'ya merhametiyle ilgili bazı nitelikler atfediyoruz. Misal: "Ey Allah, ulu merhametine göre bana merhamet eyle ve acımalarının çokluğuna göre suçumu sil."¹ "Çünkü merhametli ve insansever Allah'sın ve sana izzet sunarız, Peder'e, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a, şimdi ve dâima ve ebetler ebedince." Veya "Biricik Oğlun'un merhameti, şefkati ve insanseverliğiyle..."² Ortak ibadetlerimizde bunlara benzer ifadeler sık sık yer almaktadır.

Tanrı'nın bu nitelikleri Kutsal Kitap'ta açıklanmıştır. Pavlos'un Efeslilere mektubunda 2,4'de yazıldığı gibi "**merhameti bol** olan Tanrı" ve 103. Mezmur'un 8. ayetinde "RAB **sevecen ve lütfedendir**" gibi ifadeler sık sık kullanılmaktadır. Petrus'un 1.Mektubunda "Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babasına övgüler olsun. Çünkü O, kendi **büyük merhametiyle** yeniden doğmamızı sağladı. İsa Mesih'i ölümden diriltmekle bizi yaşayan bir ümide, çürümez, lekesiz ve solmaz bir mirasa kavuşturdu. Bu miras sizin için göklerde saklıdır." diye yazılmıştır.(bölüm 1 ayet 3-4)

Allah'ın bugüne kadar bize gösterdiği merhamet ve şefkatini hatırlayıp O'na güvenerek, tüm sorunlarımız ve ihtiyaçlarımızı Ellere bırakıyor ve ortak ibadetlerimizde ilgili isteklerimizi O'na iletmek için cesaret gösteriyoruz. Tabii ki Rab, onları kabul edip hikmet ve sevgiyle hareket ederek, farklı şekillerde karşılık verir.

Ancak Rab O'na benzememizi, bizim de merhamet göstermemizi, bizim de şefkatli ve merhametli olmamızı ister.

Dolayısıyla Dağdaki Vaazında İsa: "**Ne mutlu merhametli olanlara! Onlar merhamet bulacaklar.**" diyor (Matta 5,7) Tanrı'dan ilham alan Elçi Pavlus ise: "Tanrı'nın kutsal ve sevgili seçilmişleri olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabır ve yumuşaklığı giyinin." diye teşvik ediyor. (Kolosalilere Mektup 3,12)

Başkalarına karşı yürekten sevgiye ve İsa'nın O'nu işitmek için çölde aç kalan kalabalığa gösterdiği gerçek bir şefkate sahip olalım. Matta İncili'nin 15. bölümünde yazıldığı gibi "İsa öğrencilerini yanına çağırıp, «Halka acıyorum» dedi. «Üç gündür yanımdalar ve yiyecek hiçbir şeyleri yok. Onları aç aç evlerine göndermek istemiyorum,

¹ 50/51.Mezmur, 1 mısra

² Akşam Ayininin sonunda Ruhani tarafından okunan dualar.

yolda bayılabilirler.” cümlesini ekleyerek, o meşhur mucizelerinden birini gerçekleştirdi ve binlerce insana yemek verdi.

İncil Yazarları, İsa'nın bu merhametli bakışını sergilemektedirler: “İsa kayıktan inince büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Onlara acıdı ve hasta olanlarını iyileştirdi.” (Matta 14,14) Rab, Nain Kentin girişinde, oğlunun cenazesini kaldıran bir dul kadını görünce ona acıdı. Kadına, «Ağlama» dedi. Çocuğu diriltti ve onu annesine geri verdi.” (bz.Luka 7:11-15)

Elbette, Tanrı ve insan olan İsa gibi, başkalarına mucizevi bir şekilde merhametimizi gösterme yeteneğine sahip değiliz. Ama önemli olan sunduğumuz yardımın büyüklüğü veya miktarı değil, kalitesidir. Yardım; samimiyetle, gönülden ve sevgiyle sunulmalıdır. Rab'bin Kudüs'teki Tapınağın başış kutusuna iki bakır para atan zavallı dul kadına övgüde bulunduğunu hatırlayalım. (Markos 12,42)

Aşağıdaki olay da tipiktir. Kış vakti, yol kenarındaki bir dilenci sadaka için elini uzattı. Yoldan geçen biri onu gördü ve ruhu acıdı, ama ona verecek parası yoktu. Anında dilencinin donmuş elini iki eliyle tutuyor, sıkıyor ve şöyle diyor: Sevgili adamım, şu anda sana verecek hiçbir şeyim yok, ama Tanrı'nın sana yardım etmesi için senin için dua edeceğim. Dilenci ise ona şöyle cevap veriyor: teşekkür ederim çünkü elin kalbimi ısıttı!

Kalbimizdeki şefkat, en basit şekilde ifade edilse bile, faydalı sonuçlar getirir. Elçi Pavlus, sadaka vermemizin değeri olması için başkalarına yardım ederken, bunu ne şekilde yapmamız gerektiğini açıklar: “İsteksizce ya da zorlamış gibi değil, herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever.” (2.Korint.9,7) Bu nokta çok fazla ilgiyi hak ediyor, çünkü yardımın kendisi değil, kalbin ruh hali değerlidir. Ne yazık ki bazen önemli bağışlar yapılıyor ama sevgiyle değil, üzüntüyle yapıldıkları için, bağışçıların ruhuna fayda sağlamak yerine zarar veriyor.

Son olarak, hepimizin bildiği, ancak sıkça unuttuğumuz, Rabbimiz İsa Mesih'in ilgili emrini hatırlayalım: “Birisine sadaka vereceğiniz zaman bunu ilan etmek için önünüzde borazan çaldırmayın. İkiyüzlü kişiler, insanların övgüsünü kazanmak için havralarda ve sokaklarda böyle yaparlar. Size doğrusunu söyleyeyim, onlar ödülleri almışlardır.” (Matta 6,2) “Dikkat edin! Yapmanız gereken doğru işleri gösteriş için insanların gözü önünde yapmayın. Öyle yaparsanız, göklerdeki Babanızdan ödül alamazsınız.” (Matta 6,1) diyerek bizi uyarmaktadır.

Sevgili kardeşlerim, yine Elçi Pavlus'un önerilerine göre, kalbimiz “insanseverlik ve iyilik dolu” olsun. (Kolos.3,12) İhtiyacı olan kardeşlerimize yardım ve desteğimizi sunarak, Allah'ın bize sunduğu

merhamet ve zengin nimetleri en iyi şekilde yanıtıyoruz. Bu şekilde insan doğamız mümkün olduğunca O'nunkine benziyor olacak.

Altın Ağızlı Yuhanna, Meleğin Sezaryalı yüzbaşı Kornelyus'a "Duaların ve sadakaların anılmak üzere Tanrı katına ulaştı." (Elç.İşleri 10,4) sözlerini yorumlayarak şöyle diyor: "Bağış yapmak duamıza kanat takmak demektir, duaya kanat takmazsan gökyüzüne çıkmaz. Duaya kanat takarsan ancak o zaman gökyüzüne ulaşır." (Altınağızlı Aziz Yuhanna'nın "Oruç ve Sadaka verme" adlı nutkundan alıntıdır. Patroloji 48. bölüm, 1060) Sadaka vermek/bağış yapmak insanı gökyüzüne ulaştırır.